

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.448 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 20 oktober 2000 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 4 december 2000 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 februari 2002 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State werden verworpen bij arrest nr. 144.458 van 17 mei 2005.
2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 30 oktober 2006 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 13 november 2006 nam de Dienst

Vreemdelingenzaken een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

3. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 28 november 2006 een derde keer vluchteling verklaard. Op 7 december 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 12 december 2006. Hij werd gehoord op 22 januari 2008. Op 28 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 april 2008 aangetekend verzonden.

2. **Ten gronde.**

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2^e lid en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voert verzoeker aan (i) dat het ontoelaatbaar is om uit elementen van vroegere asielaanvragen af te leiden dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, (ii) dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk en juridisch niet afdoende zijn om de bestreden beslissing te dragen, (iii) dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen en dat hij aan de op haar rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens heeft uiteengezet en hij in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht van de feiten die hij aanhaalt, (iv) dat hem het voordeel van de twijfel had moeten toegekend worden, (v) dat de Commissaris-generaal de voorwaarde van de 'goede trouw' probeert in te voeren voor het beoordelen van de asielaanvraag van een 'réfugié sur place', waardoor een bijkomende en ontoelaatbare voorwaarde wordt toegevoegd aan de wettelijke vereisten om een beschermingsstatuut toe te kennen, (vi) dat de Commissaris-generaal, met de suggestie als zouden Iraanse asielzoekers uit louter opportunisme oppositie voeren en dus ook verzoeker, zich niet alleen bezondigt aan een grove veralgemening die nergens mee gestaafd wordt maar ook verzoekers recht op een individuele behandeling van zijn asielaanvraag schendt en (vii) dat de bestreden beslissing in tegenspraak is met algemeen bekende feiten. Inzake subsidiaire bescherming, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvoldoende aantoonde waarom hij geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd. Verzoeker stelt dat hij geen enkel inzicht verworven heeft in de weigeringsmotieven en dat hij dus niet kan opmaken hoe hij ertegen eventueel nuttige rechtsmiddelen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.
2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de

beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat hij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en hij bovendien kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en J. Hathaway, *The law of refugee status*, Toronto, Butterworths, 1991 blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.
4. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, vreest hij vervolging in zijn land van herkomst omwille van zijn politieke activiteiten in België voor de partij Tudeh. Verzoeker stelt dat hij sinds 2002 samen met zijn zus Marjan RAHIMI (RvV dossier nr. 26.332) deel uitmaakt van een ondergronds netwerk van Tudeh in Iran en België. Sinds 2003 zou verzoeker hebben opgetreden als verbindingspersoon tussen het netwerk in Iran en de leiding van Tudeh in België. Verzoeker hield het netwerk in Iran op de hoogte over publicaties in de Belgische pers over Iran en hij ontving informatie over de activiteiten van de partij in Iran, welke informatie hij doorspeelde aan de voorzitter van Tudeh in België. In de lente van 2006 zouden twee leden van het netwerk in Iran gearresteerd zijn door de inlichtingendienst van de Sepah en verzoeker vreest dat zij zijn naam hebben genoemd. Verzoeker heeft in België tevens deelgenomen aan verschillende manifestaties ter gelegenheid van de verjaardag van de studentrevolte op "18 tir" en de islamitische revolutie op "22 bahman". Tevens nam hij van april 2006 tot oktober 2006 deel aan een actie van asielzoekers in Etterbeek, en dit met de bedoeling om zijn situatie in België en de onverschilligheid van de Belgische overheden daartegenover aan te kaarten.
5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij geen elementen heeft aangebracht die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen bij zijn eerste asielaanvraag kunnen herstellen en aan de door hem in het kader van zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen evenmin enig geloof kan worden gehecht, (ii) de elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid bovendien van die aard zijn dat ze het onmogelijk maken een correct beeld te vormen van zijn werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom hij zijn land verlaten heeft, op zijn eventuele relaties met de autoriteiten van zijn land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging, en zij tevens van die aard zijn dat zij een beoordeling van het risico op

vervolging/moeilijkheden ten gevolge van de door hem in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken, (iii) een reëel risico bij een terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden en verzoeker duidelijk niet tot deze groep behoort en (iv) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen inzake zijn profiel.

6. Verzoeker gaat eraan voorbij dat om een correct beeld te vormen met betrekking tot zijn beweerd vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten omwille van zijn activiteiten in België, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noodzakelijkerwijs en conform de aanbevelingen van de UNHCR (*Note on réfugié sur place claims*, februari 2004), rekening dient te houden met de achtergrond van betrokkene, zoals de reden van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zijn persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal, naast een verwijzing naar de reden van de weigeringsbeslissing in de eerste asielaanvraag, uitvoerig ingaat op de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag en op omstandige wijze motiveert waarom aan de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag afgelegde verklaringen geen geloof wordt gehecht. Verder wijst de Raad erop dat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt op het tijdstip van zijn beslissing, alle objectieve gegevens mag nagaan die hij nodig acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Hij mag rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een vroegere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren. Aldus mag de Commissaris-generaal zijn oordeel baseren op de daarin vervatte informatie. Hij mag eveneens verklaringen vergelijken die werden afgelegd in het kader van meerdere procedures en door middel van eventuele tegenstrijdigheden het bedrieglijke karakter van de nieuwe asielaanvraag vaststellen, indien deze aanvraag betrekking heeft op vervolgingsfeiten die reeds geheel of gedeeltelijk werden onderzocht in het kader van een vorige asielaanvraag (RvS, 24 maart 2004, nr. 129.650,).

De Commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing dan ook terecht op dat verzoeker in het kader van zijn vorige/tweede asielaanvraag dd. 30 oktober 2006 nooit gewag heeft gemaakt van zijn betrokkenheid bij een ondergronds netwerk van de Tudeh partij in Iran en België, terwijl hij nochtans naar eigen zeggen reeds sinds 2003 actief is in dit netwerk en de arrestatie van twee leden van het netwerk al zou dateren van de lente van 2006. Verzoekers bewering dat hij zijn ideologie niet wenste te gebruiken om aan een verblijfsvergunning te geraken is niet ernstig en niet afdoende ter verantwoording van zijn nalaten. Immers, verzoeker verwees reeds in zijn eerste en tweede asielaanvraag naar zijn vroegere en huidige sympathie voor de Tudeh-partij in Iran en dus naar zijn ideologie. Bovendien kan van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij al de feiten ter staving van zijn vrees voor vervolging en/of zijn risico op ernstige schade op spontane en zo volledig mogelijke wijze uiteenzet zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er tot op heden niet in slaagt zijn betrokkenheid bij het ondergrondse netwerk van Tudeh te staven. Hoewel hij verklaart sinds 2003 gemiddeld één maal per dag per mail contact te hebben met het netwerk in Iran, brengt verzoeker geen enkel bewijs bij van dit e-mailverkeer. Tot slot stelt de Commissaris-generaal dat over de twee gearresteerde leden van het netwerk van de Tudeh-partij in Iran nergens iets werd teruggevonden op de website van de partij, hoewel ervan kan worden uitgegaan dat de arrestatie van twee van haar sympathisanten in de lente van 2006 een grote weerklank zou hebben in de communicatie van de partij.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om deze motieven ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Hij beperkt zich tot de stelling dat het zowel onredelijk als onrechtmatig is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen. Dit volstaat echter niet om de motivering van de bestreden beslissing, dewelke steun vindt in het administratief dossier en geen betrekking heeft op details maar op essentiële elementen van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten. De motivering dienaangaande blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

7. Verzoekers eerste asielaanvraag die betrekking heeft op zijn vlucht uit Iran werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen omwille van het bedrieglijke en kennelijk ongegronde karakter van de aanvraag. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen op 17 mei 2005 bij arrest nr. 144.458. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan derhalve enkel vaststellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag.
8. Indien de betrokkene niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument IR 2007-011w), blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na hun vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het bij deze activiteiten om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de USA en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet wel van worden uitgegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de geconsulteerde bronnen alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden. Actievoerders en gewone deelnemers aan oppositionele activiteiten en protestacties tegen het Iraanse regime in België worden bij een eventuele terugkeer hoogstwaarschijnlijk enkel ondervraagd op de luchthaven en naderhand vrijgelaten. Gewone deelnemers die voorheen geen strafdossier tegen hen hadden lopen, krijgen normaal gezien geen problemen bij terugkeer.

Verzoeker maakt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Iran een reëel risico op vervolging loopt omwille van zijn activiteiten in België. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voor zijn vlucht uit Iran door de Iraanse autoriteiten werd

vervolgd of geïsoleerd, hij geen lid is van Tudeh maar enkel sympathisant omdat hij volgens zijn verklaringen nog niet genoeg kennis heeft over de ideologie van de partij, hij geen correcte beschrijving kan geven van de hiërarchie van de partij, hij niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat het derde en voorlopig laatste congres van de partij plaats vond in 1992 en hij evenmin verduidelijking kan geven omtrent de standpunten van de partij ten opzichte van de actuele economische situatie in Iran, terwijl Tudeh -als marxistisch/leninistische partij- net een uitgesproken mening heeft over de economische situatie in Iran. Verder verklaart verzoeker dat noch hijzelf noch Tudeh ooit betrokken was bij de organisatie van de manifestaties waaraan hij deelnam. Verzoekers rol tijdens de betogingen was overigens beperkt tot het roepen van slogans en het dragen van plakkaats (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9, p. 12 en p. 14-15). Gelet op zijn profiel kan verzoeker dan ook bezwaarlijk tot hoger genoemde risicogroep worden gerekend. Hij toont bovendien niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn activiteiten in België. Verzoekers beweringen in dit verband zijn louter gebaseerd op vermoedens en speculaties van zijnerwege, die niet met concrete elementen worden gestaafd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, heeft de Commissaris-generaal het al dan niet opportunistisch karakter van zijn activiteiten in België op geen enkele wijze betrokken in de evaluatie van zijn gegronde vrees voor vervolging, noch wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de goede trouw een bijkomende voorwaarde zou zijn bij de beoordeling van de asielaanvraag van een 'réfugié sur place'. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers asielaanvraag en zijn beweerde vrees voor vervolging wel degelijk individueel werd beoordeeld, en dit in het licht van de hoger vermelde objectieve informatie over verzoekers land van herkomst. Het is immers op basis van verzoekers verklaringen dat werd geconcludeerd dat hij, gelet op zijn persoonlijk profiel, bezwaarlijk kan worden beschouwd als een leidinggevend figuur van een oppositiegroep in het buitenland die ook nadrukkelijk in de openbaarheid is getreden, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitisch regime in zijn geboorteland zou aanzien worden en hij bij een eventuele terugkeer het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn beweerde activiteiten en zijn deelname aan manifestaties in België.

9. Verzoeker argumenteert dat de Commissaris-generaal op een selectieve manier gebruik maakt van de informatie waarover deze beschikt en betwist dat er enkel een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen bestaan in hoofde van leidinggevende publieke oppositiefiguren. Verzoeker verwijst in dit verband naar het Cedoca-antwoorddocument IR2007-004w, dat echter niet als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd. Uit dit document zou blijken dat gewone leden van oppositiebewegingen in het buitenland bij terugkeer zijn geïnterviewd, sommigen voor de camera verklaringen hebben moeten afleggen en dat ze dan werden vrijgelaten. Hun familieleden zouden zich garant hebben moeten stellen dat ze niet opnieuw actief zouden worden voor de MKO. De Raad is van oordeel dat dit bezwaarlijk als vervolging kan worden beschouwd. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt immers een voortdurende of systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Dat de Commissaris-generaal op een selectieve manier gebruik maakt van de beschikbare informatie kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar algemene rapporten betreffende Iran, die hij in bijlage toevoegt aan zijn verzoekschrift (Immigration and Refugee Board of Canada, Responses to Information Requests, 25 mei 2006; Immigration and Refugee

Board of Canada, Responses to Information Requests, 28 juni 2006; Nederlands ministerie van Buitenlandse zaken, Algemeen Ambtsbericht Iran, juni 2007, p. 65; Home office, UK, Country of Origin Information Report Iran, 4 mei 2007, p. 69). Het volstaat echter niet naar algemene rapporten te verwijzen om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Overigens blijkt uit deze rapporten op geen enkele wijze dat de hoger genoemde informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert niet correct zou zijn.

Verder voert verzoeker aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zijn politieke overtuiging zou moeten afzweren en afstand zou moeten doen van zijn fundamentele recht op vrije meningsuiting. Dit houdt volgens verzoeker een inbreuk in op artikel 10 van het EVRM waarvan artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt dat het een daad van vervolging inhoudt waartegen volgens de Vluchtelingenconventie bescherming dient te worden geboden. Zoals reeds uiteengezet onder punt 2.8 geeft verzoeker echter geen blijk van een doorgedreven politieke overtuiging, waarvan het verplicht moeten afzweren een schending van zijn fundamentele mensenrechten zou uitmaken. Zo verzoeker ter zitting beweert dat hij thans niet alleen een gewoon lid is van Tudeh maar ook vertegenwoordiger van de partij in België, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering die overigens, gelet op zijn beperkte kennis over de doelstellingen van de partij, ongeloofwaardig is.

10. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een dankbetuiging van de vzw Simoerg naar aanleiding van zijn medewerking aan maandelijkse poëzieavonden, een attest van de Tudeh-partij waarin wordt gesteld dat verzoeker en zijn zus sympathisanten waren van de studentenvereniging van de Tudeh-partij, een getuigschrift van de Don Bosco school uit Heverlee, een brief van Residentie Mayerhof met betrekking tot de integratie van verzoeker en zijn zus in België en foto's van verzoeker en zijn zus op manifestaties en een poëzieavond. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot deze stukken niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de Commissaris-generaal de ingediende stukken niet in aanmerking.
11. De Raad moet verzoekers asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.
12. Inzake subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat uit zijn verklaringen en uit algemeen gekende feiten blijkt dat hij wel degelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag. Aan verzoeker kan, gelet op de bovenvermelde ongeloofwaardigheid van deze feiten en hij evenmin andere elementen aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.
13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissing is noch onredelijk, noch onzorgvuldig wanneer, in acht genomen wat voorafgaat, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden

